

[Finansministeren.]

fremgår af hele forelæggelsen af lovforslaget, at det forholder sig sådan.

I øvrigt vil jeg gerne takke for behandlingen her. Jeg forstår altså, at samtlige partier bortset fra SF kan tiltræde.

Må jeg sige med hensyn til kartoflerne, at det, der nu står i ændringsforslaget, betyder ikke, at regeringen dermed har sagt, at importreguleringen skal opretholdes på det pågældende område, men, som det rigtigt blev udtrykt, at den kan opretholdes. Jeg vil gerne sige her ved anden behandling, at det er regeringens opfattelse, at man kan ikke have både-og, man kan ikke både have en toldsats på denne import og en importrestriktion. Man må vælge, og i det tilfælde, at importrestriktionen ikke kan opretholdes, må toldsatsen naturligvis gå ind igen, men så længe importrestriktionen bruges, vil denne toldsats ikke blive sat i kraft. Det er en sådan hjemmel, der indføres efter det ændringsforslag, der her er stillet.

Maigaard: Jeg har tre bemærkninger til finansministeren. Den ene drejer sig om dette med eventualiteten. Jeg gentager over for finansministeren, som jeg sagde det i udvalget, at jeg er ligeglad med, om ordet eventuelt forekommer. Jeg ville gerne have, at man bad juristerne om at udtrykke eventualiteten på en eller anden måde, som de nu kunne finde ud af. Jeg hænger mig ikke i et ord, jeg ville bare gerne have denne eventualitet frem, men det har man ikke villet. Man har bøjet sig for juristerne; de siger: det kan ikke være sådan, og så bøjer man sig, det er det, der undrer mig. Jeg mener, at man måtte kunne sige: der er i folketingsudvalget enighed om, at eventualiteten skal udtrykkes, gå så hen og lav det! Det var det ene.

Det andet er, at ministeren har ret i — og det har jeg sandelig været opmærksom på — at der er varieret sprogbrug både i fremsættelsestalen og i bemærkningerne til lovforslaget. Nogle steder står der Danmarks indtræden, andre steder står der eventuelle indtræden, men den bemærkning, jeg tog frem, lød således — jeg citerer nu fra fremsættelsestalen.

„Det er derfor foreslået i lovforslagets § 4, at finansministeren kan bestemme, at tolden for de af toldforhøjelserne om-

fattede varer i tiden indtil Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber, dvs. den 1. januar 1973, svares efter de hidtil gældende satser.“

Det var den bemærkning, jeg tog frem, og jeg synes nok, der skal et bredt bryst til at aflevere den, men det har finansministeren øjensynligt.

Og så til sidst: finansministeren siger, at det er svært for os at medvirke ved en forberedelseslov med henblik på fællesmarkedet. Nu vel, men jeg må sige, at regeringen gør det meget, meget nemmere, f. eks. med lovforslaget her, fordi det sagligt ikke kan holde. Der er fremført megen kritik omkring mosten og æblerne og alt det dér, og det, regeringen har lavet, kan ikke holde, og så er det nemt at stå af. Når de oplysninger, man kan få ved at læse papirerne og ved at ringe ud i byen og snakke med erhvervsfolkene, så åbenbart viser, at der er begået fejl, og at disse fejl netop skyldes tempoet, er det ikke svært at sige nej.

Finansministeren (Grünbaum): En formulering af en lovparagraf er jo ikke nogen bemærkning, og det, jeg har sagt, er kun, at det ikke kan stå i selve lovteksten. Det må være tilstrækkeligt, at man i ministerens fremsættelsestale bruger udtrykket „eventuelt“, det må være fuldt tilstrækkeligt for folketinget. Fremsættelsestalen indgår jo som en del af lovgivningen.

Så skal man også lige, når man vurderer dette lovforslag, tænke på, at det, vi tager stilling til her, er en overgangsordning, der afvikles over en periode på 5 år. Det er ikke sådan, at man nu griber ind med nye restriktioner, heller ikke for så vidt over for konservesindustrien. Det er ikke sådan, at man kommer og siger: nu skal vi lægge nye store byrder på forbrugerne og på industrien. Det synes jeg er noget meget væsentligt. Det, lovforslaget tilsigter, er, at der ikke lægges nye byrder på forbrugerne og industrien, men man siger, hvad jeg finder helt berettiget, at dette erhverv, altså fortrinsvis gartnerierhvervet, må have samme rimelige behandling som andre erhverv, og det vil sige, at hvis vi går ind i fællesmarkedet, må man kunne tage en overgangsordning, hvor man ikke får bedre vilkår ved indgangen, men heller ikke ringere vilkår, og så en aftrapning over 5 års perioden. Det